

מראי מקומות שיעור לפרשת אחרי – קדושים תשפ"א הרב שבת סלביצקי שליט"א

הקטורת – האהבה האין סופית של ה' לכל יהודי.
"גם אם אתה לא מאמין בה' – ה' מאמין בך" !!

ויקרא ט"ז י"ב: ולקח מלא המחתה גחלי אש מעל המזבח מלפני יהוה ומלא חפניו קטרת סמים דקה והביא מבית לפרכת ונתן את הקטרת על האש לפני יהוה וכסה ענן הקטרת את הכפרת אשר על העדות ולא ימות וכפר בעדו ובעד ביתו ובעד כל קהל ישראל

הזוהר ויקרא נ"ח ע"ב: תרגום: אמר לו, אלעזר בני, תא חזי, כל הקרבנות וכל העולות הם נחת של הקב"ה, אבל אין הז' נחת לפניו כמו הקטורת, כי הקטרת משובחת היא מכל, ומשום זה היו מעלים אותה לפני ולפנים (לקדש הקדשים), בלחש, ולמדנו זה, ומשום זה לא נענשו כל האנשים בשאר הקרבנות ועולות כמו בקטרת, שכל עבודת הקב"ה נתקמר ונתקשר כאן יותר מכל, ועל כן נקרא קטרת, (כי קטרת היא התקשרות בלשון ארמי),

משנה יומא א, ה. : הצדוקים היו אומרים, הקטורת שהכהן הגדול מקטירה בקודש הקודשים צריך לתקנה מבחויז, בהיכל..... לפי שהם דרשו את המקרא (ויקרא טז, ב) כי בענין אראה על הכפורת – בענין, כלומר בעשן הקטורת, יבוא הכהן הגדול לקודש הקודשים ואז אראה על הכפורת. ואילו הפרושים אמרו, הכהן הגדול נכנס לקודש הקדשים בכף מלאה קטורת ובמלוא המחתה גחלי אש, ושם הוא נותן את הקטורת על המחתה, כמו שנאמר קודם "והביא מבית לכפרת. ואח"כ כתוב "ונתן את הקטרת על האש לפני ה'",

במשנה שם: ואמרו לו: אישי כהן גדול, אנו שלוחי בית דין, ואתה שלוחנו ושליח בית דין, משיביעין אנו עליך במי ששיכן שמו בבית הזה, שלא תשנה דבר מכל מה שאמרנו לך. הוא פורש ובוכה שחשדוהו צדוקי, והם פורשין ובוכין דא"ר יהושע בן לוי כל החושד בכשרים לוקה בגופו, וכל כך למה, שלא יתקן מבחויז ויכניס כדרך שהצדוקין עושין.

יומא יט. : תנו רבנן מעשה בצדוקי אחד שהתקין מבחויז והכניס, ביציאתו היה שמח שמחה גדולה, פגע בו אביו אמר לו בני אף על פי שצדוקין אנו מתיראין אנו מן

הפרושים, אמר לו כל ימי הייתי מצטער על המקרא הזה כי בענן אראה על הכפורת, אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו, עכשיו שבא לידי לא אקיימנו. אמרו לא היו ימי מועטין עד שמת והוטל באשפה, והיו תולעין יוצאין מחוטמו. ויש אומרים ביציאתו ניגף, דתני רבי חייא כמין קול נשמע בעזרה שבא מלאך וחבטו על פניו, ונכנסו אחיו הכהנים ומצאו ככף רגל עגל בין כתפיו...

ספרא אחרי מות פרשה ב: אם לפני בשר ודם עושים כן – ק"ו לפני מלך מלכי המלכים.

ברכות סג דרש בר קפרא: אי זהו פרשה קטנה שכל גופי תורה תלויות בה? הוי אומר: בכל דרכיך דעה וגו'. אמר רבא: אפילו לדבר עבירה. אמר רב פפא, היינו דאמרי אינשי: גנבא אפום מחתרתא רחמניא קרי. וטעם "אפילו לדבר עבירה", כמו יעל עם סיסרא, ואליהו בהר הכרמל.

מלאכי א' ב': אֶהְבֶּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה', וְאַמְרָתֶם בְּפִה אֶהְבְּתֵנוּ? [עונה ה'] הֲלוֹא אָח עֲשׂוּ לְיַעֲקֹב נָאִם ה', וְאוֹהֵב אֶת יַעֲקֹב"

הושע ב, כב, : וְאַרְשֶׁתֶּיךָ לִי בְּאַמוֹנָה.

המשנה בסוף תענית: ביום חתונתו, זו מתן תורה. וביום שמחת ליבון, זה בניין בית המקדש,

זוהר אמור: אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, אֶלְמָלָא הָיוּ יוֹדְעִים בְּנֵי אָדָם אֶת הָאֱהָבָה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אֶת יִשְׂרָאֵל, הָיוּ שׂוֹאֲגִים כְּמוֹ כְּפִיר לְרֹדֵף אֲחֵרָיו

בזוהר ח"א דף ר"ה, ע"ב תרגום: אתה ה' אבינו, שהרי אתה תמיד עומד עלינו לברך ולהשגיח עלינו כמו אב שמשגיח על הבנים בכל מה שצריך להם

אבות פ"ב, א, : הסתכל בשלשה דברים ואי אתה בא לידי עברה, דעו מה למעלה ממך, עין רואה ואוזן שומעת, וכל מעשיך בספר נכתבין.